

Kronieken Effata augustus 2005

De eerste viering op 7 augustus 2005 is er een zonder Guido. Viviane, die haar schroom overwonnen heeft, legt in haar welkomstwoord uit dat Guido dinsdag in de nieuwe Sint-Clemensprovincie van de Redemptoristen verkozen is tot raadslid. Ze verwijst naar de homilie van pater Tobin, de generaal van de Redemptoristen: "...hun leven, ons leven, is als een pelgrimage, waarbij het enige kompas de barmhartigheid en de tederheid zijn."

Nieuw is dat Ilse de samenzang weer leidt, maar blijkbaar is de orgelist van dienst niet helemaal op de hoogte van de keuze van de liederen.

Chris gaat voor in de viering die in het licht staat van het Taborverhaal, het verhaal van Jezus die een hoge berg opgaat om alleen te zijn. Viviane, Ignace en Bernadette getuigen over hun Taborervaring, over een meisje uit de door de tsunami geteisterde streek, dat ze sponsoren, over een Turkse poetsvrouw die als een gewone collega wordt beschouwd, over een adembenemend uitkijkpunt in de natuur en een bedankingsmailtje van een probleemleerlinge.

Mia leest ons het evangelie voor en Chris geeft uitleg en duiding en laat niet na, en terecht, te verwijzen naar het Tabormoment op woensdag in de eigen zijkapel.

Bernadette gaat voor in het grote dankgebed. Wij staan weer rond het altaar, verenigd met elkaar en speciaal denkend aan wie er nog niet bij zijn, weer brood brekend met elkaar in die eeuwige herinnering.

Er zijn veel dankende 'voorbeden' met telkens een hartelijk 'Ubi caritas et amor...', vandaag letterlijk te vertalen met de woorden van pater Tobin: 'Barmhartigheid en tederheid'.

Dan is er koffie en wachten op Guido, terug van Matran, met het grote verhaal over zijn nieuwe opdracht en over wat dat allemaal voor Effata betekent.

Maar dat verhaal vertellen we in een afzonderlijk vraaggesprek met hem.

Voor de live CD-opname voor de Damiaanactie met Lea Gilmore en 'The Effata Gospel Singers' op 12, 13 en 14 augustus is er natuurlijk al heel veel voorbereidend werk gedaan. Je moet maar kijken naar de grote schema's, tabellen en draaiboeken die Walter Samyn, onze 'Alles-ondercontrole-Walter', onder de arm heeft. Maar nu is er het praktische werk: de kapel en de kleedruimte voor Lea klaarmaken, het podium afhalen en opstellen, de toiletten herstellen en netjes maken want voor ons is het sanitaire gebeuren wél belangrijk, zorgen voor een onderkomen voor het koor in de zijkapel, de bewegwijzering gereedmaken, zorgen voor spijs en drank, het programmaboekje (dat in al die drukte was vergeten) maken, kortom al die taken van de eenvoudige zielen. Op 9 augustus is er de eerste repetitie met Lea, goed voorbereid door vorige repetities en door het werk van Hugo via mail. Maar toch moeten er nog veel afspraken gemaakt worden en Lea is onvoorspelbaar, dus moeten we vooral goed voorbereid zijn op improvisatie. Het klinkt al goed, soms ook nog eens vreselijk vals als een stem niet de juiste intonatie vindt. Het podium wordt nog wat uitgebreid om iedereen toch ook de nodige adem- en zwaairuimte te geven. Op 11 augustus is de generale repetitie. 's Morgens wordt de geluidsinstallatie en de belichting klaargemaakt: het begint er allemaal erg professioneel uit te zien met overal kabels, mengtafels en andere apparaten, maar tenslotte is het toch een opname! Blijkbaar valt de kaartenverkoop nu ook positief uit, want er worden stoelen bijgezet op het doksaal. De samenstelling van de quiches is in het Frans opgesteld en duidelijk niet voor ons bedoeld: het zijn dus andere hongerige magen die moeten gevuld worden. De generale repetitie loopt zoals je kunt verwachten: niet al te vlot, met hernemen en een gezucht van 'we kennen het nog niet', met geluid dat veel te sterk staat zodat we noch onszelf, noch Lea horen en met toch een gevoel van 'morgen gaan we er tegenaan'. En een wat kregelige Johan van de geluidsregeling die vraagt of hij moet komen zingen en wij het geluid zullen regelen, dezelfde Johan die na het eerste concert zijn twee duimen - OK- omhoog steekt. Guido zet een neus naar Lea als hij magistraal afsluit met zijn versie van 'This little light'. Napraten, een afzonderlijke stem in groep inoefenen, trachten toch ook de achtergrondstem van 'Show me the man' mee te kunnen zingen.

12 augustus: eerst nog de kapel in orde zetten, de brochure afwerken en ineensteken, al die laatste loodjes die het zwaarst wegen. Om 19.00 uur inzingen en dan wachten in de zijkapel, gespannen om het weer eens goed te doen. Het worden drie wondere dagen, moeilijk samen te vatten voor wie er niet bij was, moeilijk te verwoorden emoties voor wie er wel bij was. Met de korte inleiding van Walter van Wouwe over de positieve waarden verdedigd door de Damiaanactie en de sfeer van 'goednieuws', want gospel betekent 'evangelie', 'goed nieuws'. Met de concrete bindteksten van Guido over de figuur van Pater Damiaan in zijn leven voor de uitgestotenen van

Molokaï om ze hun waardigheid terug te geven en zijn onvermijdelijke dood door lepra, Guido die telkens een band legt tussen de liederen en Damiaan of concreter nog met zijn reis naar Bangladesh en de Damiaanactie daar. Met het enthousiasme van driemaal een verschillend publiek, wéér eens opgekomen voor de gospels of komende van 'straathoecken en pleinen', zingend, wenend, zwaaiend, gelukkiger naar huis terugkerend na een lange avond. Met het Effatakoor, versterkt met leden van de Sint-Gregoriusgild van Sint-Niklaas, dat weer eens, laaiend van enthousiasme, de voor ons zo moeilijke, want ongebonden manier van zingen van de gospels tot een goed einde brengt, op een podium dat door het grote aantal zangers soms eens bijna te klein wordt. Met een zeer professionele combo die terecht na elk optreden in de bloemen (of was het Filliers?) wordt gezet en die gelukkig er in slaagt de geluidsknop op een aanvaardbaar niveau te houden. Met Lea, die hier haar vijftigste optreden in Vlaanderen viert, en steeds weer stil maakt of begeestert met haar stem, met haar direct contact met de mensen in de kapel in een ontroerend 'Soon I will be done' en met haar spontaneïteit (wég Bush; wég die schoenen!). Met Guido als bezieler en dirigent, streng als het nodig is, met een tomeloze energie, steeds bereid tot een lach en een aanmoediging en met de hoopvolle boodschap, dat net zoals Damiaan, óók ons de te volgen weg zal getoond worden. De drie wondere dagen eindigen met een dankwoord voor iedereen, ook voor de eenvoudige zielen, voor de werkers achter de schermen. Het wordt heel laat om na te kaarten en de gospelsperiode af te sluiten, om na te denken over de inhoud en de vorm van de nieuwe CD, nog meer werk voor Guido. Wat we precies hebben gezongen? Koop de CD. Hét gospelconcert eindigt met opruimen op 17 augustus. Het podium en de stoelen gaan terug naar de heiligen die ons hebben geholpen: Sint Bernadette en Sint Paulus. De Effatazaal blinkt al weer als nooit te voren. Op 20 augustus doen Chrisje, Fons, Roger, Hilda, Rita, Miet en Lea een grondige kapelkuis, om daarna altaar, lezenaar, orgel, kaarsen en bloemen terug op hun plaats te zetten en alles weer netjes te maken voor de viering van 's avonds. Het evangelie gaat over Jezus en Petrus, steenrots, en het stichten van de kerk. We hopen dat paus Benedictus XVI op de jongerendagen te Keulen spreekt over een liefhebbende God, en niet over gezag en pausdom.

Op 22 augustus is het Open Gemeenschapsraad. De opkomst is bemoedigend en hoewel niemand zégt dat de stuurgroep goed werk heeft geleverd, blijkt dit toch uit de vele positieve standpunten.

Eindelijk weer eens een gewone repetitie op vrijdag 26 augustus met enkele nieuwe gezichten: welkom bij de amateurs (van amare)! Om het af te leren zingen we toch 'Hallelujah' en 'I want to be ready' en beginnen dan aan de 'opdrachten' die Guido van alle kanten heeft gekregen;

's Zaterdags, 27 augustus, de laatste viering van de maand en van de vakantie. Petrus staat voor een bekeringsmoment, juist zoals A. Nobel, de uitvinder van het dynamiet, die met het geld dat hij zo verdiende, uiteindelijk de Nobelprijs voor de vrede heeft gesticht. Je kruis opnemen, jezelf verloochenen, moet dus niet dodelijk zijn, integendeel het kan bevrijdend, feestelijk zijn. En: God is ook daar te vinden waar wrijving is maar waar mensen toch vooruit willen.

De 'stille' maand augustus is voorbij.

Wouter, zondag 28 augustus 2005